

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r.

sprawy przeciwko A. J. synowi E. i A. z domu S.

urodzonemu (...) w miejscowości D.

obwinionemu o to, że

w dniu 02.06.2014r. o godz. 16:25 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej W., będąc właścicielem pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 28.08.2013r. o godz. 10:28:09 na ulicy (...) we W., przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego A. J. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300,00 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2013r. o godz. 10:28:09 we W. przy ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód marki O. nr rej. (...), poruszający się z prędkością 82 km/h, tj. o 32 km/h większą niż dopuszczalna w tym miejscu, gdyż dozwolona prędkość to 50 km/h. Samochód ten stanowi własność A. J..

A. J. nie wskazał Straży Miejskiej W. osoby, która w podanym miejscu i czasie kierowała jego samochodem m-ki O. o nr rej. (...).

dowód: raport zdjęciowy k. 6; notatka urzędowa k. 5; wezwania do wskazania osoby k. 7-13; informacja z bazy danych (...) k. 17-18; wyjaśnienia obwinionego k.4,37-38, 43.

A. J. jest kawalerem, pracuje w (...) we W., nie ma dzieci ani innych osób na utrzymaniu.

dowód: protokół przesłuchania obwinionego k. 4

Przesłuchiwany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia A. J. oświadczył, że zrozumiał przedstawiony mu zarzut, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. (k. 4/v)

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2015r. obwiniony nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że gdy okazano mu zdjęcie z fotoradaru nie zidentyfikował na nim osoby kierującej, bo zdjęcie było nieczytelne, i że w związku z tym nie przyznaje się do zarzutu, który został mu przedstawiony. Pod odczytaniu obwinionemu wyjaśnień jakie wcześniej złożył oświadczył on, że nie podtrzymuje swojego przyznania się do popełnienia tego czynu. Odnosząc się do tego A. J. oświadczył, że wcześniej się przyznawał ponieważ został wprowadzony w błąd, przyznał się jak stwierdził ponieważ protokolantka sporządzająca ten protokół mówiła, że skoro nie wskazuje on osoby, która kierowała samochodem to oznacza, że się przyznaje. Obwiniony oświadczył jednocześnie, że podpisał przedmiotowy protokół świadomy tego co jest w nim zapisane. Nadto podał, że teraz się nie przyznaje, bo zorientował się w sprawie i zmienił zdanie. Zorientował się, że nie każde niewskazanie osoby kierującej pojazdem jest przyznaniem się do winy, że niewskazanie w sytuacji, gdy zdjęcie jest nieczytelne nie jest przyznaniem się do winy. A. J. podał nadto, że jest właścicielem samochodu marki O. o nr rej. (...), i że oprócz niego samochód ten użytkują także jego ojciec, matka i siostra, przy czym nie potrafił wskazać obecnego adresu zamieszkania matki i siostry, bo jak podał nie rozmawia z siostrą. Stwierdził, że osoby te odwiedzają go we W. i wtedy użycza on im w/w auto. Obwiniony dodał też, że oprócz wcześniej wymienionych osób samochód użycza też dwóm kolegom z pracy.(k. 37-38)

Na rozprawie w dniu 31 marca 2015r. obwiniony podał, że nie jest w stanie wskazać, kto wówczas jechał jego samochodem, stwierdził jednak, że na pewno nie był to on. Wyjaśnił, że on jest właścicielem i posiadaczem wskazanego auta, z tym, że nie tylko on je użytkuje. Oświadczył, że samochód użytkowany jest za jego wiedzą i zgodą przez wymienione wcześniej osoby, i że zezwalając tym osobom na użytkowanie jego auta nie zastrzegł, aby te osoby nie użyczały go innym. (k. 43)

Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom obwinionego, w treści których przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając, że wyjaśnienia te A. J. złożył w sposób szczerzy i spontaniczny, w związku z czym polegają one na prawdzie. Co więcej obwiniony stwierdził, że podpisał protokół swojego pierwszego przesłuchania świadomy tego co jest w nim napisane (k. 37). Sąd dał też wiarę wyjaśnieniom obwinionego, w których przyznawał on, że jest właścicielem i głównym użytkownikiem przedmiotowego samochodu, i że za jego zgodą i wiedzą samochód ten użytkują inne wskazane przez niego osoby. Wyjaśnieniom obwinionego odnośnie tego, że nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd nie dał wiary, a to dlatego, że jak podał sam obwiniony, zmienił on zdanie, bo zorientował się w sprawie. Jako nieszczerze i stanowiące linię obrony Sąd ocenił także wyjaśnienia A. J. w części dot. tego ilu faktycznie osobom, w jakich okolicznościach i jak często użycza on auto.

Dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane Sąd w pełni dał wiarę.

Dowody te w sposób zbieżny wskazują na to, iż w dniu 28 sierpnia 2013r. we W. na ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego został sfotografowany samochód m-ki O. o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 82 km/h w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie tej prędkości do 50 km/h. Samochód ten należy do A. J., który jest jego głównym użytkownikiem, który wezwany do wskazania osoby kierującej tym samochodem w podanym miejscu i czasie nie zastosował się do tej powinności. Jak stwierdził zdjęcie było nieczytelne. Ustalono jednocześnie, że samochód nie był wykorzystywany wbrew woli i wiedzy obwinionego.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w art. 78 ust. 4 nakłada na właściciela bądź użytkownika pojazdu obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W myśl art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym S. Miejsca są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w

oznaczonym czasie. Tym samym przysługuje im uprawnienie do składania wniosków o ukaranie w tych sprawach. W tym zakresie finalnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., sygn. I KZP 16/14 (Biul.SN 2014/9/13).

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 (Dz. U. z 24 marca 2014 r. poz. 375) wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w omawianym orzeczeniu, zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec. W sytuacji użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie dochodzi w ogóle do spełnienia znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw. Właściciel lub posiadacz pojazdu, nie wskazując, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie zachowują się, jak wymaga tego art. 96 § 3 kw „wbrew obowiązkowi”.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw zostanie wyłączona także w sytuacji, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu uchylą się od obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie w ramach prawa do obrony na podstawie art. 74 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w związku z art. 20 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają zatem obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli sami tym pojazdem kierowali lub go używali i dopuścili się np. wykroczenia przekroczenia prędkości zarejestrowanego za pomocą urządzenia rejestrującego.

Należy tu także dodać, iż Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni art. 96 § 3 kw, dostrzegł możliwość, iż osoba którą zobowiązano do przedmiotowego wskazania nie dysponuje w tym zakresie wiedzą. Taka sytuacja ma chociażby miejsca, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, gdy samochód został zarejestrowany przez fotoradar od tyłu. Sytuacja ta jednak, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, nie wyłącza odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw.

Jako, iż nie dostrzeżono zaistnienia żadnej z wymienionych przez Trybunał Konstytucyjny przesłanek wyłączających odpowiedzialność obwinionego z art. 96 § 3 kw uznano go winnym przypisanego mu czynu.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy w odniesieniu do obwinionego, a także jego sytuację majątkową.

W oparciu o powołane przepisy orzeczono o kosztach postępowania.